

Sygn. akt II Ca 269/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 21 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSR del. Radosław Grzęda SSO Janusz Roszewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w K.

przeciwko (...) Związkowi (...) w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 21 grudnia 2016r. sygn. akt I C 1581/14

1. oddała apelację:

2. zasądza od powoda (...) S.A. w K. na rzecz pozwanego (...) Związku (...) w W. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSR del. Radosław Grzęda SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Dnia 9 października 2017 roku

II Ca 269/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w K. wniósł do Sądu Rejonowego w K. pozew przeciwko (...) Związkowi (...)

w K. o zasądzenie kwoty 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.11.2011r. tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie przez pozwanego w okresie od dnia 1.01.2009r. do dnia 31.12.2010r. z części jego nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), stanowiącej działkę (...) o pow. 1,0717 ha

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając posiadanie prawa użytkowania nieruchomości, na której został założony ogród działkowy na podstawie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelacje od wyroku Sadu Rejonowego w Kaliszu wniósł powód (...) Spółka Akcyjna w K. wniósł do Sądu Rejonowego w Kaliszu zaskarżając go w całości. Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, że strony procesu łączy umowa użyczenia i wobec czego roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie jest nieuzasadnione.

Stawiając powyższy zarzut powód wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakres oszacowania nieruchomości i ustalenia wysokości odszkodowania oraz o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości wraz zasądzeniem od pozwanego kosztów procesu.

Pozwany (...) Związek (...) w K. w odpowiedzi wniósł o oddalenie apelacji powoda i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia i wywody Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. W takiej sytuacji nie musi ich powtarzać.

W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Powód podnosi w swojej apelacji jako jedyny zarzut błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, że strony łączy umowa użyczenia i dlatego roszczenie o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie jest nieuzasadnione.

W związku z treścią zarzutu apelującego podnieść trzeba, że mimo wskazania na błąd w ustaleniach faktycznych, który ma charakter naruszenia prawa procesowego, to jego treść wskazuje na zarzut naruszenia prawa materialnego zastosowanego do oceny zasadności dochodzonego roszczenia. Jest to w istocie zarzut błędu subsumpcji ustaleń faktycznych do zastosowanej normy prawa materialnego.

Nie jest natomiast uzasadniony zarzut baraku ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez pozwanego oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na ta okoliczność.

O tym jakie fakty powinny stanowić przedmiot postępowania dowodowego wskazuje art. 227 k.p.c. Wprawdzie strona może przytaczać okoliczności faktyczne i dowody dla uzasadnienia swoich wniosków oraz odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, lecz jedynie w takim zakresie, aby służyły dostatecznemu wyjaśnieniu okoliczności spornych.

Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd I instancji oddalając wniosek dowodowy nie naruszył powyższej zasady, nie zachodzi również potrzeba jego przeprowadzenia przed sądem odwoławczym, gdyż zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności dotyczące spornego stosunku prawnego. Potrzeba ustalenia wysokości odszkodowania jest bowiem wtórna do ustalenia okoliczności podstaw dochodzonego roszczenia.

W tej sytuacji zarzut naruszenia prawa procesowego jest nieuzasadniony a ocenie podlegają wyłącznie wnioski w zakresie oceny roszczenia odszkodowawczego przyjętych przez sąd meriti a kwestionowanych przez powoda w jego w apelacji.

W zawiązku z treścią argumentów powoda zawartych w jego apelacji podnieść należy, co następuje. apelującego.

Istotą roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszej sprawie jest nakazanie zapłaty przez pozwanego świadczenia odszkodowawczego w kwocie 40000zł z tytułu utraconego wynagrodzenia za korzystanie z przez pozwanego z jego nieruchomości bez tytułu prawnego. Natomiast zarzut pozwanego wynika z twierdzenia o posiadaniu nieruchomości powoda zgodnie uprawnieniem, którego treść odpowiada stosunkowi prawnemu użytkowania.

Treść roszczenia odszkodowawczego właściciela rzeczy wynika z art. 230 w zw.

z art. 224 k.c.. bowiem jest ono konsekwencją niezaspokojonego roszczenia windykacyjnego z art. 222 k.c. Ciężar udowodnienia tego roszczenia spoczywa na powodzie. Posiadaczowi natomiast przysługuje prawo do podniesienia zarzutu posiadania rzeczy zgodnie

z uprawnieniem mającym swoje źródło w stosunkach prawa rzeczowego, bądź prawa obligacyjnego. Wykazanie tego uprawnienia zgodnie z art. 6 spoczywa na pozwanym.

Skoro powód nie podważa powstania pomiędzy właścicielem nieruchomości

a pozwanym stosunku prawnego odpowiadającego swoją treścią użyczeniu przewidzianego w art. 710 k.c., to w sytuacji sporu co do trwania tego stosunku obligacyjnego, zasadnie SR oddalił powództwo o zapłatę odszkodowania za bezumowne posiadanie nieruchomości, wobec nie wykazania przez powoda faktu jego wypowiedzenia.

Nie ma racji skarżący, że do wypowiedzenia doszło w drodze czynności powoda skierowanych na ochronę swojego praw. Wypowiedzenie bowiem ma charakter oświadczenia woli i wprawdzie może być wyrażone przez każde zachowanie, jak stanowi art. 60 k.c., lecz w okolicznościach, na które powód się powołuje także w apelacji, nie można je za takie uznać.

Wobec powyższego apelacja jako nieuzasadniona podlega oddaleniu art. 385 k.p.c..

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c.

SSR del. Radosław Grzęda SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski